

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/51/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816205647
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8816205647.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: Q. N., nar. XX.XX.XXXX, S. XX/XX, XXX XX J. nad L., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 11C/205/2016-89 zo dňa 12.04.2017 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že ust. článku 8 bod 8.1 - Dohoda o poskytovaní služieb, ktorá je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený za základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“ je neprijateľnou zmluvou podmienkou.

2. Ďalším výrokom určil, že ust. článku 14, bod 14.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.1.2011 v znení: „V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky o viac ako tri mesiace stali podľa článku 13. ods. 13.1 písm. a) zmluvných dojednaní tejto Zmluvy o revolvingovom úvere okamžite splatnými všetky záväzky Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) podľa tejto Zmluvy o RÚ

a/alebo Dohody o poskytovaní služieb, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 23,725 % p.a.)“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

3. Určil, že ust. článku 8 bod 8.1. - Dohoda o poskytovaní služieb, ktorá je súčasťou Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 367,49 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 167,04 eur v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

4. Určil, že ust. článku 14, bod 14.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 v znení: „V prípade omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť Veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.). Ak sa z dôvodu omeškania Dlžníka (Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2) s úhradou mesačnej splátky o viac ako o tri mesiace stali podľa článku 13. ods. 13.1 písm. a) zmluvných dojednaní tejto Zmluvy o revolvingovom úvere okamžite splatnými všetky Dohody o poskytovaní služieb, je Dlžník (Spoludlžník 1, Spoludlžník 2) povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t.j. 14,6 % p.a.)“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

5. Určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná.

6. Určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná.

7. Určil, že Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná.

8. Určil, že Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná.

9. Určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 je bezúročný a bez poplatkov a napokon vyslovil, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva.

10. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 53a, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ust. § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ust. § 298 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), § 1 ods.2, § 2 ods. 1, § 45 ods. 1, § 45 ods. 3, § 73 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

11. Uzavreté zmluvy o revolvingovom úvere súd prvej inštancie považoval za zmluvy spotrebiteľské, keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobcovi ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z formy a obsahu zmlúv je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, ktorej predtlač formulára mal žalovaný

už pripravený a dopisoval do nich iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcu, ktorý obsah zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť, ani neovplyvnil.

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie považoval za neprijateľné podmienky uvedené v predmetných zmluvách pod bodom 8 v odseku 8.1. pričom bod 8 má názov dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a pod bodom 14 v odseku 14.1., zmluvných dojednaní oboch zmlúv o Revolvingových úveroch.

13. Neprijateľnosť videl súd prvej inštancie nie v samotnom predmete tohto dojednania a jeho cene, ale v okolnostiach aplikácie tohto ustanovenia. Je zrejmé, že táto zmluvná podmienka platí aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu nedôjde zo strany dlžníka k požiadavke o vykonanie odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru. To znamená, že v konečnom dôsledku môže nastať situácia, že dlžník poskytne plnenie bez toho, aby obdržal za to protiplnenie. Je samozrejmé, že v spoločnosti založenej na trhovej ekonomike je vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia minimálne rozporné s dobrými mravmi, pretože svojím spôsobom ide o poskytnutie daru zo strany dlžníka - spotrebiteľa, s ktorým tento nepočíta a nebyť úverovej zmluvy, takáto vec by ho určite ani nenapadla.

14. Preto súd prvej inštancie takúto dohodu o poskytnutí služby napriek deklarácii, že jej podpisom nie je podmienený podpis úverovej zmluvy, považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku sofistickovane umiestnenú do zmluvy samotnej (zastával názor, že toto zmluvné dojednanie by bolo kryté aj len podpisom za bodom 13, pretože ak by tomu tak nebolo, tak potom nie je zrejmé, ktoré body žiadosti/zmluvy sú vlastne podpisom dlžníka kryté, keďže toto zmluvné dojednanie nemá samostatné číselné radenie ale je radené v kontexte cele žiadosti/zmluvy). Ide podľa názoru súdu o nekalú obchodnú podmienku, ktorej cieľom nie je nič iné ako znížiť sumu úveru vyplácanú dlžníkovi nachádzaním spôsobu neoprávneného obohacovania sa spôsobom navonok neutrálnym. Takýto postup súd v žiadnom prípade s ohľadom na ochranu spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany nemôže aprobovať. Túto podmienku by súd aproboval v prípade, ak by platba za odklad splátok mala prebehnúť až potom, ako k samotnému odkladu splátok dôjde. V takomto prípade by bola naplnená premisa, že za plnenie spotrebiteľa, teda dlžníka, bolo reálne poskytnuté plnenie veriteľa, teda dodávateľa.

15. Neobstojí ani prípadná námietka, že žalobcom zmluvy ako takej je spotrebiteľ. Napriek tomu, že spotrebiteľ túto predpripravenú zmluvu vrátane všeobecných obchodných podmienok podpisuje ako prvý, nemožno ho mať za žalobcu v klasickom zmysle, pretože návrh zmluvy žiadnym spôsobom nepripravil.

16. Teda pokiaľ sa týka poplatku, žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok a preto je podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprijateľný. Navyiac je neurčitý predmet administratívneho poplatku. Zo zmluvy nie je možné zistiť, o aké administratívne plnenie sa jedná. Neurčitosť vedľajšieho plnenia spojeného s údajnou administratívou má dopad na platnosť administratívneho poplatku. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva v tom, že žalovaný si nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe, ani len svojim okruhom, kedy cena tohto poplatku značne prevyšuje sumu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť ako úrok a navyše je neprijateľné, aby poplatok za „niečo ako technickú podporu“ závisel na výške poskytnutého úveru. Žalovaný vôbec nevysvetľuje, prečo žiada vyšší poplatok od spotrebiteľa, ktorý si požičiava vyššiu sumu, ako od toho, ktorému požičiava menej. To je dôvod na určenie neplatnosti tejto časti dojednaného poplatku. Taktiež súd prvej inštancie konštatoval, že takto zadaný poplatok je neúmerne vysoký. Nejde o cenu za poskytnutie úveru, pretože túto by mal odrážať úrok za úver. Podstatou tohto poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané a so zreteľom na výšku poskytnutého úveru ide o poplatok neúmerne vysoký. Dojednanie poplatku súvisiaceho s poskytovaním úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ak sa za tento poplatok neposkytuje spotrebiteľovi skutočné protiplnenie, čo je preukázané aj v tejto veci, a to práve so zreteľom na neurčitosť a nešpecifikovanosť predmetných dvoch tretín poplatku. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd určil, že poplatok ktorý dojednáva žalovaný so spotrebiteľmi v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eura

a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eura v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“, a v znení a taktiež v znení: Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy, uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 367,49 eura a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 167,04 eura v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

17. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných právnych veciach, sp. zn. 20Co/99/2014 a 8Co/227/2015 a zároveň na to, že nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27).

18. Následne súd prvej inštancie citoval z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/108/2011, z ktorého vyplýva, že za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktorému po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Zároveň súd prvej inštancie citoval z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/74/2016.

19. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jeho využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 Eur resp. 112,98 eur v prípade zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, a poplatok vo výške 367,49 eur resp. 167,04 eur v prípade zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zároveň v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

20. Žalovaný dňa 13.07.2016 zaslal zamestnávateľovi žalobcu list, ktorým inicioval realizáciu dohody o zrážkach zo mzdy podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXX a taktiež podľa zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. V predmetnej veci bola realizácia dohody o zrážkach zo mzdy pozastavená na základe vydaného neodkladného opatrenia. V čase rozhodovania súdu tu bol naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko bez takéhoto určenia by právne postavenie žalobcu bolo neisté, súčasne by bolo ohrozené právo žalobcu na disponovanie s jeho mzdou, keďže zamestnávateľ žalobcu rešpektujúc uzatvorenú dohodu by musel vykonávať zrážky zo mzdy. Aj v prípade upustenia od použitia Dohody o zrážkach zo mzdy, nemá žalobca istotu, že veriteľ v budúcnosti opätovne nevyzve jej zamestnávateľa na vykonávanie zrážok zo mzdy a že autoritatívne nestanoví výšku dlhu žalobcu.

21. Žalobca preukázal naliehavosť právneho záujmu v danej veci tým, že deklarováním neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí akúkoľvek legitímáciu na použitie tohto netransparentného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských právnych veciach.

22. Zároveň poukázal na Smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách čl. 3 bod 1, ktorý ustanovuje, že zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa čl. 4 bod 1 smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných

podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

23. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že žalobca ako spotrebiteľ bol nútený predmetnú dohodu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi podpísať, pričom sa jedná formulárovú zmluvu a tým sa dobrovoľne podrobil vykonávaným zrážkam bez možnosti zabráneniu ich vykonávania za predpokladu, že tieto sú uplatňované veriteľom z neprijateľných zmluvných klauzúl, resp. z neplatnej časti právneho úkonu pre rozpor so zákonom alebo dobrými mravmi. Uzatvorením dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený kedykoľvek počas platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly uplatnenej veriteľom na základe neprijateľných klauzúl, resp. bez možnosti spotrebiteľa zamedziť ich vykonávanie v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Nakoľko uvedený zabezpečovací inštitút umožňuje dodávateľovi siahnuť na majetkové práva spotrebiteľa aj za predpokladu, že si uvedené nároky uplatňuje z neprijateľných klauzúl, resp. z neplatných právnych úkonov, spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, ktorý je povinný sa takémuto konaniu dodávateľa podriaďiť bez predchádzajúcej súdnej kontroly, prípadne neprijateľných klauzúl uplatneného nároku dodávateľa a z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dohodu o zrážkach zo mzdy vyhodnotil za neprijateľnú a tým aj neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 - 6 Občianskeho zákonníka.

24. Súd prvej inštancie sa zároveň vypořádával s návrhom žalobcu, ktorý sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Platnosť spornej rozhodcovskej zmluvy je potrebné posudzovať podľa predpisov účinných v čase jej uzavretia. V čase jej uzavretia súd prvej inštancie aplikoval ust. § 1 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom ku dňu podania žaloby na zrušenie rozhodcovského konania na súde.

25. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské spory môžu byť v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodované len na základe spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a len spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa § 3 môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľských sporoch.

26. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,
- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,

- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

27. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z., súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

28. Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z., ak nie je ďalej ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované. 17. Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z., na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014; ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté. 18. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z., žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

29. Ak má byť rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán; v danom prípade z návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť.

30. Vzhľadom na uvedené súd určil, že rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 sú neprijateľné zmluvné podmienky a sú neplatné.

31. Žalobca sa podanou žalobou domáhal taktiež vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 sú bez úrokov a bez poplatkov.

32. V zmysle nových procesných pravidiel zavedených Civilným sporovým poriadkom je možné domáhať sa určenia určitej skutočnosti, pričom žalobu o určenie či vyššie uvedený úver je bezúročný a bez poplatkov súd považuje za žalobu výlučne podľa § 137 písm. c) CSP. Žaloba, ktorou sa domáha žalobca určenia či vyššie uvedený úver je bez úrokov a bez poplatkov je formulovaná ako žaloba na určenie, či tu právo je alebo nie je.

33. V tomto prípade vyplýva možnosť podať takúto žalobu vyplýva z osobitného predpisu a to z predpisu, konkrétne zo zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Po preskúmaní obsahu zmlúv konštatoval, že tieto neobsahujú adresu predávajúceho, na ktorý môže žalovaný ako spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Zároveň dospel k záveru, že Zmluvy v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. neobsahujú údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Z obsahu Zmluvy nevyplýva pre spotrebiteľa zrozumiteľná informácia, kedy bude úver poskytnutý splatený pri dodržaní dohodnutej výšky a termínov splátok. Tento údaj musí byť pre žalovaného ako spotrebiteľa jasný, zrozumiteľný a určitý (napr. uvedením konkrétneho dátumu), čomu tak v danom prípade nie je.

34. Súd prvej inštancie mal v danej právnej veci za to, že v predmetných Zmluvách absentuje aj náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. V Zmluve sa uvádza iba celková výška mesačnej splátky. Z uvedeného zmluvného ustanovenia však nevyplýva, koľko z tejto splátky pripadá na istinu úveru, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

35. Na základe vyššie uvedených dôvodov a pri aplikácii citovaných právnych predpisov dospel súd k jednoznačnému záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. c), f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanému na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 je bezúročný a bez poplatkov.

36. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, súd prvej inštancie mu mal priznať náhradu trov konania vo výške 100 %. V súvislosti s čl. 17, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu, nakoľko žalobcovi žiadne trovy nevznikli, rozhodol v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

37. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Odvolanie proti určeniu, že čl. 8 bod 1.1 - Dohoda o poskytnutí služby uzavretá v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a zo zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je neprijateľnou zmluvnou podmienkou odôvodňuje žalovaný tak, že nesprávnosť úvah a záverov súdu prvej inštancie spočíva v tom, že moment neprijateľnosti nenastáva okamžite, teda vznikom zmluvnej podmienky. Ak však neprijateľnosť podmienky predstavuje podľa zákona jej absolútnu neplatnosť podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, potom nie je po právnej stránke možné, aby jej neprijateľnosť nastávala dodatočne v závislosti od toho, či dlžník svoje právo využije. Absolútna neplatnosť je daná ex tunc, čiže aj neprijateľnosť by musela nastať uvedeným okamihom. Ak súd prvej inštancie spája neprijateľnosť iným časovým momentom, potom takýto záver je po právnej stránke nesprávnym. Za nesprávny považuje žalovaný aj samotný fakt, kedy podľa súdu prvej inštancie dochádza k nerovnováhe. Jej vznik nastáva len v prípade, ak dlžník nevyužije svoje právo odložiť si splátky. Žalovaný považuje za neprípustné, aby neprijateľnosť závisela len od správania jednej zmluvnej strany. Rovnako nepovažuje za správne ani to, aby tá istá podmienka sa menila na neprijateľnú len v závislosti od určitej situácie. Súd prvej inštancie nezohľadnil fakt, že pokiaľ využitie určitej služby je na spotrebiteľovi, potom nevyužitie na základe jeho rozhodnutia nemôže byť na ťarchu dodávateľa a nemôže spôsobiť jeho neprijateľnosť. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1956/2007. Zo znenia čl. 8 bod 8.1 vyplýva, že odplata sa platí v súvislosti s konkrétnou, presne definovanou službou. Teda súd prvej inštancie vychádza z nesprávnych skutkových záverov, že žalovaný si nárokuje poplatok za úkony, ktoré nie sú ich zákazníkom vopred známe. Rovnako neobstojí ani zdôvodnenie čo sa týka podstaty odplaty, ktorá je podľa dohody o poskytnutí služby obsiahnutá priamo v bode 8.1.. Teda, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že podstatou tohto poplatku je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané a so zreteľom na výšku poskytnutého úveru ide o poplatok neúmerne vysoký, potom sú na mieste odôvodnené a oprávnené pochybnosti o tom, či pri svojom postupe o rozhodovaní dodržal súd prvej inštancie ust. § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka. Pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia a súvislosti odôvodnenia podčiarkol žalovaný aj časť odôvodnenia rozsudku v bode 57. Tvrdí, že rozhodnutie o určení, že ust. čl. 8.bod 8.1 - Dohoda o poskytnutí služby uzavretej v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8300035702 so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500036463 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zároveň nevychádza zo správnych a úplných skutkových a právnych záverov a skôr sa javí ako rozhodnutie odôvodnené paušálnym znením určitého odôvodnenia, ktoré však s prejednanou vecou vôbec nesúvisí. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného nesprávne posúdil aj otázku vzniku samotnej Dohody o poskytnutí služby. Vôbec neprihliadol na znenie čl. 8 bod 8.6 Dohody, z ktorého vyplýva, že podmienkou vzniku dohody o poskytnutí služby je výlučne podpis v rámci podpisovej doložky k dohode o poskytnutí služby. Úvaha súdu o dôsledkoch a význame podpisu za bodom 13 vo vzťahu k Dohode o poskytnutí služby je predčasná, neúplná a nezohľadňuje všetky relevantné skutočnosti a ustanovenia.

38. Odvolanie proti určeniu, že ust. článku 14, bod 14.1 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatné odôvodňuje žalovaný nasledovne tak, že napádaný rozsudok neobsahuje žiadny dôvod rozhodnutia, ktorým určil, že článok 14, bod 14.1 zmluvných dojednaní k Zmluve o revolvingových úveroch je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Poukázal na § 220 ods. 2 CSP a rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 115/03. Rozsudok v označených výrokoch považuje žalovaný za nepreskúmateľný pre absenciu akýchkoľvek konkrétnych skutkových záverov a právneho posúdenia. Nie je ani úlohou, či povinnosťou sporovej strany predpokladať, aké dôvody súd prvej inštancie viedli k vydaniu určitého rozhodnutia.

39. Odvolanie proti určeniu, že Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Dohoda o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a sú neplatné, žalovaný odôvodnil tak, že pri pochybnostiach o pohľadávke, ktorej uspokojenie sa má realizovať formou zrážok zo mzdy, má dlžník vždy možnosť domáhať sa určenia a posúdenia, v akom rozsahu mu povinnosť plniť vznikla. Z odôvodnenia rozsudku pritom nevyplyva jediný dôvod, pre ktorý by napríklad Dohoda o zrážkach zo mzdy smerujúca primárne k zabezpečeniu splatenia úveru, ktorý bol žalobcovi poskytnutý, mala byť neprijateľnou podmienkou. Rovnako z rozsudku nevyplyva označenie takého zákonného ustanovenia, podľa ktorého by dlžník mal mať možnosť kedykoľvek zastaviť zrážky zo mzdy. Takéto právo dlžníka na zastavenie zrážok zo mzdy kedykoľvek pritom nebolo zákonom upravené ani v súvislosti s novelou zákona č. 129/2010 Z.z., kedy s účinnosťou od 23.12.2015 zákonom č. 438/2015 Z.z. sa výslovne určilo, že Dohoda o zrážkach zo mzdy je jedným z troch prípustných spôsobov zabezpečenia pohľadávky zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Ani súd v rozsudku neoznačil zákon, ktorý by uvedené právo spotrebiteľa mal zakladať. Súd vo svojom rozhodnutí vychádza z predpokladov, ktoré neurčuje ani právna norma a podľa názoru žalovaného súd prekročil svoje kompetencie. Dohoda o zrážkach zo mzdy nemôže byť v zmysle zákona neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Na podporu svojho tvrdenia poukázal žalovaný na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/142/2016 - 86. Žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne a bez opory v právnom predpise, ale tiež vo vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že Dohoda o zrážkach zo mzdy má spôsobovať hrubú nerovnováhu strán v neprospech spotrebiteľa, a preto výrok o určení dohody ako neprijateľnej podmienky považuje žalovaný za neplatný.

40. Čo do určenia, že Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Rozhodcovská zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 sú neprijateľnou zmluvnou podmienkou a sú neplatné, žalovaný svoje odvolanie odôvodnil tak, že spochybnil body 87 a 88 odôvodnenia rozsudku. To, či spotrebiteľ môže alebo nemôže zasiahnuť do textu predformulovaného znenia právneho úkonu nie je dôvod pre záver o jeho neplatnosti, či dokonca neprijateľnosti. Predformulované znenie právneho úkonu je bežným javom. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.04.2014, tzv. kauza bankových poplatkov. Zároveň poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/919/2015, z ktorých citoval.

41. Odvolanie proti určeniu, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2011 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2013 je bezúročný a bez poplatkov odôvodnil žalovaný tak, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy, ale je súčasťou zmluvy ako takej. V zmysle ust. článku 7, ods. 7.1 zmluvných dojednaní predstavuje toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda dané oznámenie tvorí súčasť Zmluvy uzavretej medzi stranami sporu. Na podporu uvádzaného poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré bolo súdu predložené spolu so Zmluvou a ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť čl.7, ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní. Zmluva teda údaj o termíne konečnej splatnosti úveru obsahuje. Záver súdu o nedostatku náležitosti Zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) preto nepovažuje žalovaný za vecne správny a dôvodný. V súvislosti so závermi súdu o nedodržaní požiadavky na rozpisovanie splátky poukázal žalovaný na Smernicu č. 2008/48/ES o Zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá je v právnom poriadku Slovenskej republiky implementovaná dnes platným zákonom č. 129/2010 Z.z.. Článok 22 tejto smernice s názvom „Harmonizácia a záväzný charakter tejto smernice“ znie: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Žalovaný poukázal v tejto súvislosti na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer

(C-397/1 až C-403/1) body 115 a 116. Výklad ustanovenia článku 10 ods. 2 písmeno h) Smernice 2008/48/ES podaný Súdnym dvorom EÚ je nasledovný: „Za týchto okolností je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby Zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného tak neoprávnené nerešpektoval výklad podaný Súdnym dvorom EÚ, hoci ide o povinnosť každého členského štátu EÚ. Žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu záveru o náležitosti týkajúcej sa uvádzania počtu, výšky a termínov splátok a výklad podaný súdom odporuje § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň žalovaný považuje za nesprávne aj tvrdenie, že Zmluva neobsahuje údaj o adrese, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Adresa žalovaného ako predávajúceho je uvedená hneď pri jeho označení ako zmluvnej strany a opätovne aj v zmluvných dojednaniach článok 15 Oznamovanie a doručenie, bod 15.1.. Preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok alebo rozhodol sám a žalobu zamietol, alebo po zrušení napadnutého rozsudku vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní i náhradu iných trov odvolacieho konania.

42. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že Dohoda o poskytovaní služieb bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, pretože na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo čo mu ani nebolo dodané. Veriteľ totiž zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne. Dohoda o poskytnutí služieb predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Uvedené potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici vo svojom rozhodnutí zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 15Co/39/2016. Princíp právo patrí bdelym v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené opakovanie skonštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013, v uznesení 6Cdo/1/2012 zo dňa 21.03.2012, v uznesení sp. zn. 5Cdo/61/2012. Pri uzatváraní Dohody o zrážkach zo mzdy bola porušená ochrana spotrebiteľa. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/257/2016 zo dňa 27.04.2017. Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán, následkom čoho je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Vznik Rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, či si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Predtlačené poučenie oprávneného v Rozhodcovskej zmluve o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy nemožno považovať za kvalifikované vysvetlenie vážnych dôsledkov rozhodcovského konania. Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. V prípade, ak sa spor vychádzajúci zo spotrebiteľskej zmluvy rieši na rozhodcovskom súde, dochádza k obchádzaniu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Cieľom Rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie veci pred rozhodcom alebo rozhodcovským súdom. Ak však bola nanútená jednou zmluvou stranou, je daný predpoklad, že slabšia strana vzťahu, teda spotrebiteľ sa nedokáže v prípade rozhodcovskom konaní riadne brániť. Túto Zmluvu si spotrebiteľ žalobca nedojednal individuálne a pri akceptácii nemal na výber. Rozhodcovská zmluva neobsahuje žiadne poučenie spotrebiteľa o rozdiel medzi rozhodcovským konaním a občianskym súdnym konaním na všeobecnom súde. Núti spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu o všetkých prípadoch, ak bude vystupovať na strane žalovaného a vzdať sa tak ústavného práva na spravodlivý proces pred nezávislým súdom, ak sa dodávateľ bude voči spotrebiteľovi domáhať svojich práv pred rozhodcovským súdom. Teda možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzória. Pokiaľ má spotrebiteľ postavenie žalovaného, tak v prípade žaloby na rozhodcovskom súde si nemôže zvoliť všeobecný súd. Takúto Rozhodcovskú zmluvu preto nemožno považovať za platne uzavretú. Podľa názoru žalobcu ďalším prejavom neprijateľnosti je tzv. geografická neprijateľnosť miesta konania. Ak veriteľ zostavil znenie Rozhodcovskej zmluvy vo vopred pripravenej formulárovej podobe a jednostranne určil, ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23CoE/338/2015 zo dňa 16.01.2016, z ktorého citoval. Ďalej konštatoval, že vzhľadom na to, že údaj o RPMN je rozdielny v bode 6 a bode 5 Zmluva je v časti údajov o RPMN neplatná. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úroková sadzba vo výške 70,01 % je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím

k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/26/2015. Zároveň ďalej konštatoval, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch sankcionuje neuvedenie čo i len jednej z obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 tým, že daná úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Na tejto skutočnosti nemení nič ani rozsudok Súdneho dvora - 3. Komora z 09.11.2016 vo veci C-42/15, keďže v zmysle rozhodnutia Krajského súdu Prešov zo dňa 03.03.2017 sp. zn. 21Co/104/2016, z ktorého vyplýva, že vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Napriek odkazu na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ust. § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Preto žalobca navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

43. K vyjadreniu žalobcu zaslal vyjadrenie žalovaný. Považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, že vzhľadom na rozdielnosť údajov o RPMN v bode 5 a 6 je Zmluva v tejto časti v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka neplatná. Žalovaný trvá na tom, že údaj o výške RPMN nie je typická zmluvná podmienka, nakoľko ho v zmysle žiadneho platného právneho predpisu nemožno dohodnúť, a preto nemá žiadne reálne a praktické opodstatnenie, aby sa jeho presná výška uvádzala v samotnom návrhu na uzavretie zmluvy, resp. aby ho dlžník po jeho určení veriteľom úplne spojenom s akceptáciou návrhu dodatočne odsúhlasoval svojim podpisom. Údaj o RPMN nemôže byť objektívne dohodnutý medzi stranami, a to z dôvodu, kedy pre jeho výpočet je stanovené zákonné pravidlo a tento výpočet teda nezávisí len od vôle strán. Hodnotu RPMN zmluvné strany nemôžu určiť na základe svojej slobodnej vôle, ale len na základe určitého mechanizmu stanoveného zákonom. Okrem toho tento údaj sa objektívne v čase podania návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere navrhnuť nedá aj preto, že zákonná úprava výslovne stanovuje časový okamih, ku ktorému sa RPMN určuje, a tým je deň uzavretia zmluvy. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zároveň na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 03.11.2016 sp. zn. 3Co/106/2016. Tvrdenie žalobcu o neuzavretí predmetnej úverovej zmluvy v časti údajov o RPMN nie je dôvodné. Zároveň žalovaný popiera tvrdenie žalobcu o tom, že dojednaná úroková sadzba je pre rozpor s dobrými mravmi neplatná. Maximálna výška odplaty za spotrebiteľské úvery bola v čase uzavretia predmetnej zmluvy regulovaná explicitne a nie všeobecne, na základe pravidla o dobrých mravoch, vychádzajúcich zo štatistických údajov bánk, a to podľa obmedzenia upraveného v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Z toho teda vyplýva, že otázka odplaty nemá byť posudzovaná podľa dobrých mravov, ale podľa právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv. Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Finančným trhom sa pritom v zmysle odbornej literatúry rozumie sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií, s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pritom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov. V zmysle uvedeného je potrebné na tomto mieste rozlišovať význam pojmov finančný trh a bankový trh. Finančný trh je v danom prípade neprípustná komparácia dojednanej odplaty za poskytnutie úveru zo strany žalovaného ako subjektu finančného trhu s úrokovými sadzbami bánk ako subjektmi bankového trhu. Zákonodarcu teda výslovne stanovil, že sa bude v zmysle zákona regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov, a to aj s prihliadnutím na ustálenú prax, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov bankových a nebankových subjektov môže byť výška úrokovej sadzby výrazne odlišná. Obvyklou odplatom vzhľadom na spôsob jej určenia v korelácii s tým, že jej ide o odplatu na finančnom trhu a nie na bankovom trhu je práve hodnota priemernej odplaty určenej Ministerstvom financií. Tá bola v rozhodnom období v hodnote 44,57 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Žalovaný zároveň popiera informáciu uvádzanú žalobcom ohľadne absencie obsahových náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Nie je možné sa v tejto súvislosti stotožniť s výkladom o záväznosti Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES v kontexte záverov rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, aký vyplýva z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016 vydaného dňa 30.03.2017, na aký odkazuje žalobca. Žiadny zákon platný a účinný v Slovenskej republike a rovnako ani predpis únieho práva neurčuje nijaké rozdelenie splátky tak, ako to uvádza žalobca v prípade uzatvorenia predmetnej Zmluvy o revolvingovom úvere medzi stranami sporu. Spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku v zmysle § 9 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdny dvor EÚ jednoznačne deklaroval, že ak sa má

presadzovať vôľa európskeho normotvorcu, ktorá mala byť zabezpečená transpozíciou smernice, pre vnútroštátneho sudcu to v danom prípade znamená povinnosť eurokomformného výkladu, t.j. z výkladov v súlade s cieľom, zmyslom a účelom transponovaných smerníc. Zásada eurokomformného výkladu má absolútnu interpretačnú prednosť. Žalovaný zároveň poukázal na novelu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, schválenú Národnou radou Slovenskej republiky dňa 12.10.2017, v zmysle ktorej sa § 9 ods. 2 písm. i) v časti „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádza slovným spojením „frekvenciu splátok“. Predmetom tejto novely bola aj náležitosť Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spočívajúca v uvedení údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a doby trvania Zmluvy, pričom sa ustanovilo v zmysle schváleného paragrafového znenia zákona, že podľa § 9 ods. 2 písm. d) sa slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ zo zákonného znenia vypúšťajú. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o tom, že Rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a spôsobuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán, následkom čoho je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná, žalovaný uviedol, že rovnaká Rozhodcovská zmluva bola v rámci súdnej praxe posúdená ako platný právny úkon a poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vydaného dňa 12.10.2016 pod sp. zn. 17Co/919/2015. Žalovaný trval na podanom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie alebo rozhodol sám vo veci tak, že žalobu zamietne, alebo po zrušení vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalovaný si uplatnil v súvislosti so svojim právnym zastúpením nárok trov v odvolacom konaní, v rozsahu akom si ho uplatnil v doterajších podaniach, pričom si zároveň uplatnil aj náhradu trov právneho zastúpenia za ďalší úkon právnej služby, ktorým bolo vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu.

44. K vyjadreniu žalovaného k vyjadreniu žalobcu sa znova vyjadril žalobca. Trval na tom, že Zmluva je v časti RPMN neplatná. Konštatoval, že žalovaný nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. Zároveň, že posledná zmena pred prijatím zákona č. 106/2014 Z.z., ktorým sa od 01.06.2014 nanovo upravila výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vykonaná v súvislosti s prijatím zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnenie niektorých zákonov. Následne citoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Žalobca teda k aplikácii priemernej odplaty na celý finančný trh uvádza, že v intenciách pozitívneho vnímania spotrebiteľskej legislatívy je možno upriamiť pozornosť na názory viacerých súdov Slovenskej republiky, ktorú uvedenú právnu úpravu považovali za absolventnú a nevylučujúcu koncept judikárne ustálenej odplaty založenej na referenčnej fáze odplaty požadovanej výlučne bankami. Novelizované ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na ktoré poukazuje žalovaný nadobudne účinnosť až 01.05.2018, takže žalobca vzhľadom na stav právnej istoty, kedy by mal súd aplikovať zákony platné v čase vyhlásenia rozsudku, nepovažuje sa potrebné k tomu vyjadrovať. Každému súdu musí byť z jeho doterajšej činnosti známe, že žiadny nebankový subjekt nedáva podpísať spotrebiteľovi Rozhodcovskú zmluvu v dobrom úmysle, teda aby mu rozhodcovské konanie zabezpečilo spravodlivú garanciu ochrany práv. Jednoducho z doterajšej činnosti možno jednoznačne uviesť, že účelom rozhodcovských konaní bolo obchádzanie zákona, preto je neprípustné, aby v demokratickej spoločnosti priznal rozhodca rozhodcovského súdu žalobný návrh v plnom rozsahu spolu s nárokmi, vyplývajúcimi z neprijateľných zmluvných podmienok. Preto žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

45. Rovnopis vyjadrenia bol zaslaný žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie súdu zaslané nebolo.

46. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.01.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

47. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

48. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Odvolacie námietky žalovaného sú iba zhrnutím jeho právnej argumentácie predostretej v priebehu konania na súde prvej inštancie, pričom na tie súd prvej inštancie rozumným a primeraným spôsobom vo svojom rozhodnutí reagoval. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument, teda argument majúci súvis s prejednanou vecou, a ktorý by bol súčasne takej povahy, že by mohol priniesť pre odvolateľa priaznivejšie rozhodnutie.

49. Iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery zo žiadnej možnej interpretácie odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývajú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie napadnutého rozsudku jednoznačne rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné. Možno teda uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom z neho jasne nevyplýva snaha garantovať stranám ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu, túto stranám poskytol v požadovanej kvalite.

50. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvných podmienok a na potvrdenie správnosti záveru, keďže nevidí dôvod na odklon od právneho záveru vyjadreného v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove v obdobnej právnej veci samotného žalovaného sp. zn. 20Co 99/2014, poznamenáva.

51. Odvolací súd pripomína body 25-29 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-168/05 Mostaza Claro cit.: „Systém ochrany zavedený smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s. I-4941, bod 25).

52. Tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy (rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 27).

53. Na základe týchto zásad Súdny dvor rozhodol, že možnosť súdu skúmať ex offio nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný zároveň na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice, teda zabránenie tomu, aby jednotlivý spotrebiteľ nebol viazaný nekalou podmienkou, a na prispievanie k splneniu cieľa stanoveného v jej článku 7, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok prispievajúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 28, ako aj z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32)."

54. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná pre to, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie, alebo má ťažkosti s ich uplatnením (rozsudky Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, už citovaný, bod 26, ako aj Cofidis, už citovaný, bod 33).

55. Ochrana, ktorú smernica priznáva spotrebiteľom, sa tak vzťahuje na prípady, v ktorých sa spotrebiteľ, ktorý s predajcom alebo dodávateľom uzavrel zmluvu obsahujúcu nekalú podmienku, zdrží namietania nekalej povahy tejto podmienky z dôvodu, že buď o svojich právach nevie, alebo preto, že je odradený od ich uplatňovania z dôvodov nákladov, ktoré by malo za následok súdne konanie (rozsudok Cofidis, už citovaný, bod 34)."

56. Krajský súd v Prešove vo veci 18Co/109/2011 konštatoval, že cit. „neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka,, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch)“.

57. Neprijateľné podmienky nie sú taxatívne vypočítané a súdna prax ich môže judikovať so zreteľom na skutkové a právne okolnosti prípadu. Súdny členský štát môžu judikovať, ktoré zmluvné podmienky sú nekalé (porov. C 237/02, Freiburger Kommunalbauten cit. „Vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú.“

58. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jej využívaním za poplatok), ale je formulovaná tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná.

59. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, ako aj na nemeckú názorovú líniu týkajúcu sa výkladu zmluvných dojednaní v spotrebiteľských zmluvách (s ktorou sa stotožňuje). Vrchný krajský súd v Brandenbursku (Brandenburgisches Oberlandesgericht) v rozhodnutí z 21.06.2006 č. k. 7 U 17/06 konštatoval, že „Pri skúmaní neprijateľnej povahy zmluvných podmienok súd v súlade s rozhodovacou líniou Spolkového súdneho dvora (BGH) potvrdil, že je potrebné vychádzať z najneprijateľnejšieho výkladu, aký pri posudzovaných zmluvných podmienkach vôbec prichádza do úvahy“. Pri aplikácii teórie najnepriaznivejšieho výkladu súd dospel k záveru, že zmluvná formulácia poplatku za odklad splátok je spôsobilá poškodiť spotrebiteľa.

60. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že cena plnenia nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Aziz C-415/11: „na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery -neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorí zaobchádzajú so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní.

61. Článok 3 ods. 3 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že príloha, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, obsahuje len orientačný a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré možno považovať za nekalé.“

62. Rovnako tak rozsudok Súdneho dvora Európskeho súdu vo veci Caja de Ahorros C-484/08 cit: „Článok 4 ods. 2 a článok 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

63. Článok 2 ES, článok 3 ods. 1 písm. g) ES a článok 4 ods. 1 ES nebránia takému výkladu článku 4 ods. 2 a článku 8 smernice 93/13, podľa ktorého členské štáty môžu prijať vnútroštátnu právnu úpravu umožňujúcu súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.“ S poukazom na uvedené nie je ani v tomto smere odvolacia námietka dôvodná.

64. Odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je legitímnym zabezpečovacím prostriedkom, a ak neexistuje hoci len potencionálne riziko vymoženía nezákonného či inak nečestného plnenia, je tento inštitút prípustným prostriedkom, ktorý umožňuje s obídéním súdneho procesu siahnuť na majetok dlžníka. Ak však existuje čo i len hrozba vymoženía nečestného plnenia, je dôvod chrániť spotrebiteľa pred hroziacim rizikom. Hrozba vzniku ujmy postačuje z toho dôvodu, že o tom, či pohľadávka existuje a v akej výške nerozhoduje nestranná inštitúcia, ale spravidla podnikateľ a je značne problematické až nezistiteľné, kedy tento inštitút obchodník aktivuje.

65. Do úvahy prichádza ochrana spotrebiteľa (§3 ods.3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) spravidla uložením povinnosti zdržať sa výkonu práva z konkrétnej dohody o zrážkach zo mzdy vrátane neodkladného opatrenia (pri menej závažnejších porušeníach práv spotrebiteľa) alebo v prípade neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy ochrana určením dohody o zrážkach zo mzdy ako neplatnej neprijateľnej zmluvnej podmienky (298 CSP).

66. Postup žalovaného pri uzatváraní dohôd o zrážkach zo mzdy pri poskytovaní spotrebiteľských úverov je odvolaciemu súdu známy z jeho rozhodovacej praxe, z ktorej vyplýva, že tieto dohody sú spotrebiteľmi podpisované bez akéhokoľvek poučenia a bez možnosti ovplyvniť alebo odmietnuť túto dohodu podpísať. Evidentne sa jedná o formulár zmluvy.

67. Ak by mala byť dohoda o zrážkach zo mzdy právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musela by byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012). Žalovaný si v tomto smere dôkazné bremeno nesplnil.

68. Smernica Európskeho parlamentu Rady 2008/48 ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere ukladá veriteľovi informačnú povinnosť a povinnosť poskytnúť vysvetlenie, ktoré umožňuje dlžníkovi prijať pri uzatvorení úveru informované rozhodnutie. Táto smernica tiež veriteľa zaväzuje poskytnúť spotrebiteľom tlačivo so štandardnými európskymi informáciami a overiť úverovú bonitu spotrebiteľa. Zásada efektivity by podľa Súdneho dvora bola porušená, ak by dôkazné bremeno nesplnenia povinnosti veriteľa zaťažovalo spotrebiteľa. Tento totiž nedisponuje prostriedkami, ktoré by mu umožňovali preukázať, že veriteľ mu neposkytol informácie a neoveril jeho úverovú bonitu. Zásada efektivity je dodržaná, ak je veriteľ povinný pred súdom preukázať výkon svojich predzmluvných povinností; obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovávanía dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinností poskytnúť vysvetlenia. Súdny dvor judikoval, že informačné povinnosti musia byť z dôvodu ich predzmluvného charakteru splnené pred podpisom zmluvy.

69. Je potrebné si uvedomiť, že žalobca sa pri realizácii neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy dostáva do pozície subjektu strácajúceho právo disponovať so svojim vlastným majetkom reprezentovaným príjmom dosahovaným za výkon svojej pracovnej činnosti. Navyše, pri zrážkach zo mzdy nie je možné preveriť, či sú zo mzdy zrážané len tie finančné nároky, ktoré dodávateľovi aj prináležia a nie aj tie, na ktoré nemá právny nárok, a to s poukazom na potrebu riadneho vyhodnotenia spotrebiteľskej zmluvy. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi dosiahnuť uspokojenie pohľadávky siahnutím na majetok dlžníka bez predchádzajúceho odobrenia súdom či iným nezávislým tribunálom. V podstate ide o exekúciu majetku s tým rozdielom, že ju nevykonáva súd ale spravidla podnikatelia. Prítom ide okrem iného aj o otázku, či dlh existuje a v akej výške. Výšku dlhu si veriteľ sám diktuje, vykonávajú sa zrážky zo mzdy dlžníka a dlžník nemá možnosť ich priamo zastaviť. Dlžník je tak vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu veriteľa.

70. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v procese zrážok zo mzdy, na základe dohody o zrážkach zo mzdy, zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad (porov. rozsudok C-106/77 Simmenthal).

Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom uzavretia dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie smernice 93/13/EHS jej užitočného úžitku.

71. Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcinová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: „Článok 6 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni uplatňovaniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu nekalosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy, alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátneho súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy. Článok 4 a 14 smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonom, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú efektivity v tom zmysle, že bránia uplatneniu takej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá neumožňuje vnútroštátnemu súdu preskúmať aj bez návrhu súlad zmluvy o spotrebiteľskom úvere zabezpečenej dohodou o zrážkach zo mzdy s ustanoveniami preberajúcimi do vnútroštátneho právneho poriadku článok 4 uvedenej smernice alebo neumožňuje v tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu vydať predbežné opatrenie za účelom pozastavenia vykonávania zrážok z dlžníkovej mzdy.“

72. Nič nebráni judikovať klauzulu ako neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ), hoci má základ v znení zákona. Dôležité sú okolnosti jej zakotvenia v zmluve a význam ostatných zmluvných podmienok (Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí; čl. 4 smernice Rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

73. Zmluvná podmienka môže byť posúdená ako neprijateľná v zmysle § 53 ods. 1 OZ aj vtedy, ak vychádza z dispozitívnej normy a odkláňa sa v neprospech spotrebiteľa, keď umožňuje vymôcť plnenia, na ktoré veriteľ nemá nárok, ako je tomu aj v predmetnom prípade. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že na účely určenia, či je zmluvná podmienka vylúčená z pôsobnosti smernice 93/13, je úlohou vnútroštátneho súdu, aby overil, či táto podmienka odráža ustanovenia vnútroštátneho práva, ktoré platia medzi zmluvnými stranami bez ohľadu na ich vôľbu alebo ustanovenia, ktoré sa uplatnia automaticky, to znamená v prípade, ak neexistujú odlišné ustanovenia, ktoré si zmluvné strany v tomto ohľade dohodli (pozri v tomto zmysle rozsudok RWE Vertrieb, EU:C:2013:180, bod 26). So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu; bod 79., 80. rozsudku SD C-34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital a.s.).

74. Dojednanie zrážok zo mzdy len na základe údajov zainteresovaného obchodníka je osobitne závažné. Pre porovnanie odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 12 rakúskeho zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý zakotvuje zákaz postúpenia mzdy spotrebiteľovi podnikateľovi za účelom uspokojenia či zabezpečenia (nesplatenj) pohľadávky podnikateľa.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

75. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa vôľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu úniového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného

záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

76. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

77. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

78. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

79. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy spotrebiteľských zmlúv, za neprijateľnú podmienku sa považuje taká, ktorá je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán a je (musí byť) v neprospech spotrebiteľa.

Takéto podmienky skúmal prvoinštančný súd, ktorý v súlade so zákonom posúdil rozhodcovskú zmluvu ako neprijateľnú podmienku z dôvodu, že vyžaduje od spotrebiteľa, aby sa podrobil rozhodcovskému konaniu, a to aj napriek možnosti voľby medzi všeobecným súdom a rozhodcovským súdom. Inak povedané, o rozhodcovskú zmluvu (doložku), ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má právo vybrať si medzi

rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto zmluvy (doložky) začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu.

Spotrebiteľ pri predmetnej doložke nemá na výber, ak bude žalovaný na rozhodcovskom súde. Odvolací súd zastáva názor, že možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou podávajú rozhodcovské žaloby veritelia. V prípade, že výnimočne uplatňuje svoje právo spotrebiteľ, využíva štátny súd.

80. Osobitné vyjednanie sa má sledovať z pohľadu ochrany spotrebiteľa, to znamená, že spotrebiteľ si z určitých dôvodov osobitne vymieňuje nejakú klauzulu, lebo má preňho nejaký osobitný význam. Spôsob, akým bola zmluva spotrebiteľovi predložená, je skôr o nevhodnom predložení zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým dodávateľ - žalovaný sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok. V čase rozhodovania odvolacieho súdu žalovaný nepreukázal osobitné vyjednanie, resp. že by si žalobca vymieňoval rozhodcovské konanie (§ 53 ods. 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka).

Odvolací súd preto nemal dôvod na to, aby vylúčil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok len kvôli zdánlivej možnosti voľby, pred ktorým orgánom bude strana uplatňovať svoje právo. Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (čl. 3 ods. 2). Spotrebiteľ, ak si želá niečo z určitých dôvodov, minimálne sa predpokladá, že vie, prečo chce niečo individuálne vyjednať. Skutočnosť, že doložka je formulovaná v rámci štandardnej formulárovej zmluvy, neodôvodňuje záver, že žalovaný preukázal osobitné vyjednanie. Naopak, ide o sofistikované docielenie stavu, ktorý má formálne indikovať vyňatie rozhodcovskej doložky z režimu súdnej kontroly, čo odvolací súd hodnotí ako nekalú obchodnú prax v zmysle cieľov Smernice 2005/29 „O nekalých obchodných praktikách“, články 5 a nasl.

81. Javí sa nanajvýš neverohodné, že zrazu by si spotrebiteľ - žalobca v tomto konaní, osobitne vyjednával rozhodcu, o pravidlách postupu ktorého, ako to aj namietala, nemá vedomosti. Nie je treba aplikovať ani nepriamy účinok Smernice na to, aby bolo možné skonštatovať, že žalovaný ako dodávateľ mal v čase uzatvárania zmluvy explicitne zakázané dojednávať v typových zmluvách podmienky, ktoré spôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. O tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície (porov. rozsudok súdneho dvora MOSTAZA CLARO, bod. 25), by rovnako nemali byť žiadne pochybnosti. Z uvedeného (aj zo Smernice) teda vyplýva, že na spotrebiteľa pri typových zmluvách dopadá ochranný režim zákazu neprijateľných zmluvných podmienok. O takýto prípad ide aj v predmetnej právnej veci.

82. Ako už odvolací súd uviedol, stotožňuje sa s odôvodnením zo strany prvoinštančného súdu a platí to aj pokiaľ ide o zdôvodnenie neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. O takýto prípad ide aj v predmetnej veci. Rozhodcovskú zmluvu dohodnutú za daných okolností považuje za neprimeranú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s platným právom. Súd prvej inštancie sa s istotou a najmä presvedčivým spôsobom vysporiadal s otázkou rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej podmienky a svoje rozhodnutie v tomto smere aj náležite zdôvodnil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia žiadna pochybnosť, ktorú by bolo potrebné odstraňovať akýmkoľvek spôsobom, nevyplýva.

83. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p.. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

84. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

85. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

86. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalovanému nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

87. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.